

The background of the cover is a dark, moody photograph of a forest. The trees are tall and thin, with light filtering through the canopy, creating a sense of depth and mystery. In the lower-left foreground, the dark silhouette of a person with long hair is visible, looking towards the trees. The overall color palette is dominated by deep reds, browns, and blacks, contributing to a gothic or horror atmosphere.

LARS AHN

DEN NAT, VI SKULLE HAVE SET
VAMPYROS LESBOS

Ni fortællinger

KANDOR

Dette er en læseprøve af *Den nat, vi skulle have set Vampyros Lesbos*

Den nat, vi skulle have set Vampyros Lesbos

Skrevet af Lars Ahn

Læseprøve af 1. udgave 2017

Opsætning | Dina Hvidgaard

Omslag | Rasmus Hjulgaard

KANDOR

Forlaget Kandor | www.kandor.dk

Den nat, vi skulle have set
Vampyros Lesbos

LARS AHN

KANDOR

Denne læseprøve indeholder novellen

Langt ude i skoven

I bogen findes ligeledes følgende noveller:

Fortovsdrab

Blomstervanding

Donation

Den nat, vi skulle have set Vampyros Lesbos

Telefon fra afdøde

La petite mort

Lauras forudsigelige skæbne

Fortsættelse til et eventyr

Bag kameraet

Langt ude i skoven

Det er umuligt at fare vild i en dansk skov.

Den påstand har du fremført adskillige gange over for alle, du kender, og hvor ville de grine, hvis de kunne se dig nu. Faret vild. Midt om natten. I en skov. I Danmark. Og med en lille pige som dit eneste håb. En lille pige, som stort set ikke har bestilt andet end at synge, siden du mødte hende.

Det har du ingen problemer med. Det er hendes eget valg, og hun synger rent og har en klar og behagelig stemme. Men behøver hun absolut vælge den samme sang igen og igen, og af alle sange, hvorfor skulle det lige præcis være *den*?

"... *bladet på kvisten, kvisten på grenen, grenen på træet, træet på bjerget, bjerget ligger laaangt ude i skoven,*" kan du høre hende synge længere fremme.

Mørket gør, at du tit taber hende af syne, men lyden af hendes stemme sørger for, at du hele tiden har en fornemmelse af, hvor hun befinder sig, og det er nok den vigtigste årsag til, at du ikke for længst har bedt hende om at holde op.

"Skal jeg synge den for dig igen?" spørger hun, da hun er færdig, ligesom hun har gjort alle de andre gange.

Du har mest lyst til at svare nej, for du er kold, træt og forvirret, og du har en dundrende hovedpine. På den anden side er det nok bedst at holde sig på god fod med den eneste person, som virker til at vide, hvad der er vejen ud herfra. Også selv om hun ikke ser ud til at være mere end femseks år gammel. Så du siger: "Jo, syng du bare," og tilføjer forhåbningsfuldt: "Men kan du ikke andre sange end den?"

"Selvfølgelig," svarer pigen. "Men dem gider jeg ikke synge nu."

Og så går hun i gang igen.

"Langt ude i skoven lå et lille bjerg, aldrig så jeg så dejligt et bjerg..."

På den anden side, hvis det ikke havde været for pigen, var du aldrig havnet i denne situation.

Det havde været en lang dag, og du var på vej hjem efter et sent aftenmøde, da du nåede skoven. Du havde aldrig kørt her før, så du var meget opmærksom på, hvordan vejen bugtede sig ind mellem de høje træer, selv om du var træt.

Hold dig vågen, havde du sagt til dig selv og gnedet øjnene. Du havde allerede skruet godt op for radioen, men natværten havde en søvndyssende stemme, og musikken var ikke ligefrem opkvikkende. Trafikradioen brød ind med en melding om endnu en spøgelsesbilist på en af de jyske motorveje, og du bandede indvendigt over, hvor svært det var at få bugt med problemet.

Hvis bare... havde du tænkt, for du ved om nogen, hvor lidt der skal til, før det kan gå gruelig galt. Lidt løst grus i rabatten, en ræv, der krydser vejen eller...

en lille pige

Hun dukkede pludselig op i lyskeglerne, stående midt i din vejbane, og du vidste med det samme – uden den mindste tvivl – at du ikke kunne undgå at ramme hende. Alligevel forsøgte du både at undvige og bremse på én gang, selv om det var dømt til at mislykkes. Og det gjorde det.

Det sidste, du husker, var tonerne af Leonard Cohens *Hallelujah*, og derefter eksploderede alt i et kaos af glas, lys, metal og skrig.

Da du kom til dig selv igen, vendte verden 45 grader forkert.

Ud, ud, ud, var det eneste, du kunne tænke, og på en eller anden måde fik du viklet dig fri af sikkerhedsselen og fik presset døren op. Du væltede ud af bilen, landede i grøften og fik kæmpet dig op på vejen. Du skulle netop til at finde ud af, om du var kommet til skade, da du fik øje på hende.

Hun stod lige over for dig, i den modsatte vejside, og din første indskydelse var, at du så syner. For det første fordi hun var uskadt, men lige så meget fordi hendes tilstedeværelse virkede så malplaceret. Små piger bør ikke befinde sig på øde skovveje midt om natten.

"Er du... er du kommet noget til?" spurgte du, men i stedet for at svare vendte hun om og forsvandt ind i skoven.

"Vent!" råbte du og løb efter uden egentlig at tænke nærmere over det. Det var en ren refleks. Alle andre ville have gjort det samme i din situation. Det var i hvert fald, hvad du sagde til dig selv, da du efter et stykke tid måtte sande, at hun var blevet væk for dig, og hvad værre var: du var også selv blevet væk.

"Hallo!" forsøgte du. "Er her nogen?"

Mørket føltes som en dyne nu. Det nøjedes ikke bare med at indskrænke dit udsyn, men virkede også til at sluge lyden af din stemme. Jo højere du råbte, jo lavere lød det i dine ører. Og alt imens forsøgte du at udskyde den uundgåelige konklusion: Du havde ingen idé om, hvor du var henne, og hvordan du skulle finde tilbage til din havarerede bil.

Det var også omkring dette tidspunkt, det gik op for dig, at du ikke var sluppet helt uskadt fra dit uheld. Din krop begyndte at smerte flere steder, og en snigende

hovedpine var ved at slå rødder. Du greb efter din mobiltelefon i inderlommen for at ringe efter hjælp, blot for at konstatere at den ikke længere befandt sig i din nærhed. *Pis!* Hjælpeøsheden var godt i gang med at trænge sig på, da du hørte en stemme bag dig.

"Skal jeg synge en sang for dig?"

Du ved ikke, om du skreg af lettelse eller på grund af chokket.

Men skreg, det gjorde du.

Hun er nået til linjen om den lille dreng på den lille pude, da det begynder at svimle for dig. Pludselig ser du nattehimmel og omridset af trætoppe sejle forbi dit blik, før de bliver afløst af mørke og jord og fugtige blade mod din kind.

Da du genvinder fatningen, står pigen lænet hen over dig.

"Gør det meget ondt?" spørger hun.

"Hvad gør ondt?" kvækker du og kan høre, hvor svært du har ved at sætte ord sammen.

"Dit hoved. Du bløder," siger hun, og det er først dér, det går op for dig, at du er kommet mere alvorligt til skade, end du troede. Dernæst slår det dig, det ikke er givet, at du overlever denne nat. Du kan mærke panikken begynde at tage over.

"Hjælp mig," hvisker du. "Du bliver nødt til at løbe efter hjælp. Find nogle voksne, som kan-"

"Tag dig sammen," siger pigen.

Du tror først, du har hørt forkert. "Hvad for noget?!" udbryder du.

"Det er ikke engang en hjernerystelse. Tør øjnene og rejls dig op. Vi er dér snart," siger hun og går videre.

Du har hørt andre klage over børns manglende respekt

for voksne, men det her slår alt. Vreden giver dig tilsyneladende nye kræfter, for du kommer vaklende på benene og halsen efter hende.

"Hey, søster," siger du, da du når op til hende. "Bare fordi du kender vejen, skal du ikke tro, du har ret til at tale til mig på den måde."

"Siger hvem?" spørger hun.

Du stopper op, målløs over hendes flabethed. Pigen fortsætter med at gå. Du kan næsten ikke se hende i det svage månelys, der trænger ned mellem trætoppene. Men du hører hendes stemme tydeligt.

"Skal jeg ikke synge for dig igen? Jeg kan en smadder-god sang," siger hun.

"Vent." Du løber efter hende. "Jeg forstår ikke det her."

"Den er ellers ikke så svær. Du må gerne synge med. Hvis du gør det, skal du nok finde ud herfra." Denne gang kommer stemmen fra et sted bag dig, nærmest som om du er løbet forbi pigen – *eller igennem hende*, tænker du i panikslagent øjeblik – uden at have set hende.

"Hvordan? Jeg er jo faret vild, for pokker?"

Hun ler. "Virkelig? Plejer du ikke at sige, det er umuligt at gøre det herhjemme?"

"Hvad?" sprutter du, og for første gang forstår du nu den fulde betydning af udtrykket *at føle sit blod fryse til is*. For det er den bedste beskrivelse af den følelse, der lige nu løber gennem din krop. "Hvorfra ved du-?"

"Jeg keder mig," siger hun og ignorerer dit spørgsmål. "Jeg vil hellere synge."

Og så går hun i gang igen. "*På det lille bjerg, der stod et lille træ...*"

Du har mest af alt lyst til at løbe skrigende bort i den modsatte retning, men kan ikke se noget alternativ. Så du

tager en dyb indånding og følger efter hende.

"Hvad er dit arbejde?"

Du er så lettet over, hun er holdt op med at synge, at der går lidt, før du registrerer, hvad hun spørger dig om.

"Jeg... hvorfor vil du vide det?"

"Bare fordi," siger hun.

"Okay, jeg arbejder med at finde ud af, hvorfor folk kører galt i trafikken."

"Det er da et mærkeligt arbejde."

"Det kan godt lyde mærkeligt. Men det skulle gerne betyde, at folk bliver mere forsigtige i trafikken, så færre kommer til skade."

"Nå," siger hun og lyder, som om det er det mest kedelige, hun nogensinde har hørt. "Kan du så godt lide dit arbejde?"

"Tja," siger du. "Jeg synes selv, det er spændende."

"Hvordan?"

"Når der sker en ulykke, prøver vi altid at finde årsagen. Men tit er der mere end en enkelt grund til, at nogen kører galt. De kan være trætte, de kan blive distraheret, måske er vejen glat, bilen kan være i stykker, eller skiltningen er dårlig. Så i stedet for at tale om én årsag kigger vi på flere faktorer. Er du med?"

"Ja, ja," siger pigen lettere fraværende.

Men nu er du selv ved at have talt dig varm, og du kan mærke, at det får dig til at glemme smerten.

"I langt de fleste tilfælde har vi en idé om, hvorfor det gik galt, men der er også en håndfuld ulykker hvert år, hvor der tilsyneladende ikke er nogen forklaring overhovedet. Det er typisk solouheld, hvor folk kører af vejen uden

grund, men det kan også være uheld, hvor en bil pludselig kommer over i den modsatte vejbane og støder frontalt sammen med en modkørende. Hvis vi kan få nedbragt andelen af den slags uheld, er vi nået langt, for jeg tror, det vil smitte af på de andre typer," forklarer du.

"Aha," siger pigen. "Hvorfor tror du så, at de sker?"

"Der må være en faktor, vi ikke kender til. Noget, vi har overset. Eller også er det noget, som er forsvundet, når politiet og ambulancerne ankommer til stedet. Jeg troede, det kunne være mobiltelefonerne eller gps'ernes skyld, men der var for mange uheld, hvor de kunne udelukkes. Nu tror jeg, der kan være tale om, at der har været noget på vejen – et dyr eller en genstand – men det er ikke noget, jeg kan bevise."

"Hvad vil du så gøre, hvis du finder ud af det?"

Du smiler, selv om der ikke har været meget at smile af indtil nu. "Det ved jeg ikke," siger du. "Jeg vil vel blive glad."

"Okay," siger hun. "Så lad os gå videre."

"Øjeblik." Du øjner pludselig en åbning. "Nu har jeg fortalt dig om mit arbejde. Hvad med dine forældre? Hvad arbejder de med?"

Hun stirrer blot på dig. "Jeg har ingen forældre," siger hun tonløst.

"Åh... det..." begynder du.

"På den lille gren, der sad en lille kvist. Aldrig så jeg så dejlig en kvist..."

Der er noget galt med det barn.

Det var din første tanke, da du så hende stå i vejkanten lige efter ulykken, men du slog det hen som et udtryk for din forvirrede tilstand i stedet for at se sandheden i øjnene.

Mørket gør det svært at få et ordentligt indtryk af

hende, men de glimt, du har fået indtil videre, er mere end rigelige. Det er, som om nogen har forsøgt at skabe en gennemsnitsudgave af en dansk pige ud fra alle tilgængelige oplysninger, men ikke har formået at stykke dem rigtigt sammen. De fleste vil nok overse det, som du gjorde til at begynde med, men hvis man ser resultatet efter i sømmene, bliver fejlene tydelige. Det er i hendes bevægelser, hendes påklædning, hendes frisure, men frem for alt i måden, hun taler på, at hun afslører sig selv.

Lige meget hvor meget hun prøver, lyder hun som et radiospil fra 70'erne. Men hendes hår signalerer 50'erne, tøjet er fra 60'erne, og det går op for dig, hvad det er ved hendes bevægelser, der generer dig. Hun er muligvis fremmelig af sin alder, men i så fald er hun den mest velkoordinerede femårige, du nogensinde har mødt. Du har ikke set hende vakle en eneste gang på jeres vej gennem skoven.

"Ligner jeg hende?"

Spørgsmålet kommer lige så uventet, som da hun spurgte dig om dit arbejde.

"Øh... hvem?" siger du.

"Din datter."

Alting står stille i et par sekunder. Din hjerne. Dit hjerte. Det er, som om nogen har opdaget, du har en genstart-knap, og trykket på den.

"Hvorfra... hvordan kender du til min datter?" hvisker du.

"Hvis du svarer på mit spørgsmål, skal jeg nok svare på dit. Ligner jeg hende?"

Du tager et par dybe indåndinger. "Ikke rigtig."

"Er du sikker? Jeg har ellers den alder, hun ville have haft, hvis hun stadig levede," siger hun.

"Du ligner hende overhovedet ikke. Forstået?" hvæser du. "Og fortæl mig så, hvem der har fortalt dig om min datter."

"Det er da ingen hemmelighed," siger hun. "Alle kender til trafikforskeren, som mistede sin familie til en spøgelsesbilist og nu bruger al sin tid på at forhindre, det sker for andre. Er du klar over, at folk taler om dig bag din ryg? De siger, det er blevet en besættelse for dig, men ingen tør gøre noget ved det, fordi de stadig har ondt af dig."

Det er måden, hun siger det på – nøgternt, konstaterende, totalt blottet for følelser – der punkterer den vrede, du var ved at opspare. I stedet mærker du, hvordan den siver ud af dig og erstattes af angsten, der langsomt kryber tilbage i din krop.

"Hvem... hvem er du?" spørger du.

Men pigen har allerede vendt sig om og er gået videre. Det eneste svar, du får, er hendes sang. Den samme sang, du plejede at synge for din datter, når du skulle få hende til at falde i søvn.

"Af det lille æg der kom en lille fugl, aldrig så jeg så dejlig en fugl, fuglen af ægget, ægget i reden, reden på bladet..."

Du har efterhånden vænnet dig så meget til sangen, at du uden at tænke over det er begyndt at synge med. Og så er det, at det pludselig går op for dig, hvad det er for en nagende fornemmelse, du hele tiden har haft, men har skubbet i baggrunden, fordi tanken i sig selv er så skræmmende.

"Vent!" siger du, og hun adlyder.

"Der er noget, jeg er nødt til at vide," siger du, og du kan høre, hvordan din stemme bæver. "Er jeg her overhovedet?"

"Hvad mener du?" spørger hun.

Du forsøger at synke, selv om din mund er fuldstændig

tør. "Jeg mener... er jeg død?"

Pigens reaktion er ikke den, du havde forventet. Hun bryder ud i latter. Pigefnisser, som om du lige har fortalt hende den sjoveste vittighed, hun nogensinde har hørt.

"Helt ærligt?" hikster hun. "Jeg tror, du har set for mange film."

Du føler dig vred og ydmyget. "Okay. Latterligt spørgsmål. Men hvis jeg ikke ligger død i min bil, og jeg ikke er et spøgelse, som er på vej til at blive ført hen til den anden side, hvad går det her så ud på?"

"Det får du at se," siger hun.

"Hvornår?" siger du irriteret.

"Om lidt."

"Virkelig? For det føles, som om jeg har gået hele nat"

"Se," siger hun og peger.

Du følger hendes finger. Og der er det. Lys mellem træerne.

"Er det...?"

"Ja, det er stedet, hvor du efterlod din bil. Skal vi gå derhen? Jeg lover, det vil give dig svar på alle dine spørgsmål."

Du studser over formuleringen. "Hvad skal det betyde?"

"Det finder du ud af," siger hun og ligner med ét igen en lille pige – i dette tilfælde én, som har meget svært ved at holde på en hemmelighed.

"Okay," siger du, og sammen bevæger I jer hen mod lyset.

Det første, du bemærker, da du kommer ud på vejen, er skæret fra de blå blink.

Gudskelov, tænker du, hjælpen er allerede ankommet.

Først derefter går det op for dig, hvad der er i vejen med blinkene. De blinker ikke. Du kigger rundt. Alting

står stille, frosset fast i et tableau bestående af ambulancer, patruljevogne, reddere og betjente, der er fanget midt i en bevægelse.

Du måber. "Hvad er det her?"

"Du ville vide, hvem jeg er. Dette er svaret," lyder pigens stemme tæt på dit øre.

Du vender dig om, men hun er ingen steder at se. Alligevel kan du fortsat høre hendes hviskende røst.

"I bliver bedre og bedre til at beskytte jer og forlænge jeres liv. For hver dag, I lever, føles verdenen som et mere sikkert sted, men det er mit lod at være et skridt foran og minde jer om, hvor hurtigt det kan blive taget fra jer igen. I kan holde op med at ryge, I kan spise sundt, I kan motionere, I kan opfinde ny medicin, men vi skal nok finde på noget nyt. Du undrer dig over spøgelsesbilister, vanvidsbilister, spritbilister, narkobilister, vejvrede og uforklarlige ulykker? Jeg er årsagen. Du burde takke mig i stedet for at forsøge at forhindre det uundgåelige."

Det svimler for dig. "Stop," siger du. "Stop... jeg beder dig."

"Om lidt," hvisker hun så højt, at det er, som om dit hoved er ved at sprænges. "Om lidt får du fred, men først synes jeg, du skal kigge dig godt omkring."

Og så begynder hun at synge igen, og selv om du prøver at stritte imod, kan du mærke, hvordan dit blik drages hen mod de ting, hun nævner, og med ét står samtlige detaljer ubærligt klare for dig:

*"... manden i bilen,
bilen på vejen,
vejen i skoven,
skoven og pigen,
pigen og bilen,*

*bilen og lyset,
lyset i ruden,
ruden og glasset,
glasset og blodet,
blodet på tæppet,
tæppet og ligene,
ligene på vejen,
vejen og træet,
træet i bilen..."*

"Skete ... skete der noget med dem?" spørger du hæst, skønt du allerede kender svaret ud fra den måde, bilen er krøllet sammen om træet på.

"De havde ikke en chance," siger pigen. "Et forældrepar og deres to drenge. En hel familie udslettet på én gang af en bilist, der af uforklarlige årsager pludselig svingede over i deres vejbane og tvang dem af vejen. Faderen og den yngste af drengene var stadig i live, da ambulancerne nåede frem, men de døde, inden de kunne nå at blive skåret fri. Hvis du var blevet på ulykkesstedet, kunne de måske være reddet. Nu gik der for lang tid, før hjælpen blev tilkaldt. Er det ikke ironisk? Fire personer dræbt af den person, som havde viet sit liv til at forhindre den slags."

Du forsøger at svare hende. Men det eneste, der kommer ud af din mund, er lyde, som knapt nok kan betegnes som menneskelige.

"Nu skal jeg lade dig gå," siger hun. "Det er op til dig selv, hvad du fortæller dem. Det kan endda være, at de tror dig."

Og med ét er du tilbage, omgivet af blink, postyr, skrattende radioer og korte kommandoer, og du har knapt nok nået at tage det hele ind, før du mærker nogen gribe fat i din arm.

"Hey, hvor kommer du fra?" lyder en stemme nær dit

øre, og dit hjerte springer et slag over, inden du vender dig om og ser, at det er en betjent.

"Min... bil," er alt, hvad du kan fremstamme, mens du gestikulerer mod din bil i grøften.

"Vi har en tilskadekommen til," råber betjenten, og et par ambulancefolk kommer ilende, og før du ved af det, er de gået i gang med at behandle dine skader.

"Hvor har du været? Ulykken skete for næsten en time siden," spørger betjenten.

"I skoven. Jeg fór vild," svarer du og kan selv høre, hvordan det lyder. Men hvad skulle du ellers svare?

"Har jeg ikke set dig et sted før?" siger han, og som du sidder der på vejen, med alles blikke rettet mod dig, og med udsynet til den smadrede bil og de fire tildækkede skikkelser, er det eneste, du kan rumme i dit hoved lige nu, en sang – en gammel børnesang fra dengang, verden var et bedre og lykkeligere sted, og hvor meget du end prøver, og hvor upassende det end må forekomme i situationen, kan du ikke forhindre ordene i at presse sig ud gennem dine læber.

"Langt ude i skoven lå et lille bjerg, aldrig så jeg så dejligt et bjerg..."